

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bezirksgericht Linz (Austria) w dniu 31 sierpnia 2009 r. — Postępowanie karne przeciwko Jochenowi Dickingerowi i Franzowi Ömerowi

(Sprawa C-347/09)

(2009/C 282/45)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bezirksgericht Linz (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Jochen Dickinger, Franz Ömer

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy art. 43 WE i art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo stoją one na przeszkodzie przepisom państw członkowskich, takim jak § 3 w związku z § 14 i nast. oraz § 21 austriackiej ustawy w sprawie gier losowych, zgodnie z którymi:

- zezwolenie na loterie (np. loterie elektroniczne) może zostać udzielone na okres nieprzekraczający 15 lat wyłącznie jednemu wnioskodawcy działającemu w formie spółki kapitałowej z siedzibą w Austrii, któremu zabronione jest zakładanie filii poza granicami Austrii, dysponującemu pokrytym kapitałem zakładowym w wysokości co najmniej 109 000 000 EUR i jeśli mając na uwadze okoliczności, można przyjąć, że uzyska on najwyższą kwotę podatków na rzecz rządu federalnego;
- zezwolenie na prowadzenie kasyn może zostać udzielone na okres nieprzekraczający 15 lat maksymalnie dwunastu wnioskodawcom działającym w formie spółki akcyjnej z siedzibą w Austrii, którym zabronione jest zakładanie filii poza granicami Austrii, dysponującym pokrytym kapitałem zakładowym w wysokości co najmniej 22 000 000 EUR i jeśli mając na uwadze okoliczności można przyjąć, że uzyskają oni najwyższą kwotę podatków na rzecz podmiotów administracji publicznej?

Pytania te powstały w szczególności w sytuacji, w której spółka Casino Austria AG posiada wszystkie 12 zezwoleń na prowadzenie kasyn, które w dniu 18 grudnia 1991 r. zostały udzielone maksymalnie na 15 lat, i które zostały następnie przedłużone bez przetargu lub ogłoszenia.

b) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy tego rodzaju przepisy mogą zostać uzasadnione ze względów interesu publicznego leżącego w ograniczeniu działalności w dziedzinie zakładów, gdy posiadacze zezwoleń

działający w strukturze właściwie monopolistycznej sami prowadzą ekspansywną politykę w dziedzinie gier losowych poprzez znaczące nakłady związane z reklamą?

c) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy przy badaniu proporcjonalności tego rodzaju przepisów, których celem jest zapobieganie przestępstwom poprzez poddanie podmiotów gospodarczych prowadzących działalność w tym zakresie kontroli i uporządkowanie w ten sposób działalności w dziedzinie gier losowych podlegającej tej kontroli, sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, że przepisy te obejmują również podmioty świadczące usługi transgraniczne, które w państwie członkowskim swej siedziby i tak podlegają rygorystycznym wymogom i kontrolom związanym z ich zezwoleniem?

2) Czy swobody podstawowe traktatu WE, w szczególności swobodne świadczenie usług na podstawie art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że niezależnie od faktu, że stanowienie przepisów w dziedzinie prawa karnego leży zasadniczo w kompetencji państw członkowskich, dany przepis karny państwa członkowskiego powinien być jednak oceniany w świetle prawa wspólnotowego, jeśli może on uniemożliwić lub ograniczyć wykonywanie jednej ze swobód podstawowych?

3) a) Czy art. 49 WE w związku z art. 10 WE należy interpretować w ten sposób, że kontrole przeprowadzone w państwie członkowskim siedziby usługodawcy i złożone tam zabezpieczenia powinny zostać uwzględnione w państwie wykonania usługi zgodnie z zasadą wzajemnego zaufania?

b) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy art. 49 WE należy ponadto interpretować w ten sposób, że w przypadku ograniczenia swobodnego świadczenia usług ze względu na interes publiczny należy zbadać, czy ten interes publiczny nie został już w wystarczającej mierze uwzględniony poprzez przepisy prawne, kontrole i weryfikacje, którym usługodawca podlega w państwie, w którym ma on swą siedzibę?

c) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy przy badaniu proporcjonalności przepisu prawa krajowego zabraniającego pod groźbą kary transgranicznego świadczenia usług z zakresu gier losowych bez zezwolenia krajowego, należy wziąć pod uwagę, że interesy natury reglamentacyjnej powołane przez państwo wykonania usługi dla celów uzasadnienia ograniczenia swobody podstawowej zostały już w wystarczającej mierze uwzględnione w państwie siedziby poprzez rygorystyczną procedurę udzielania zezwoleń i nadzoru?

d) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy przy badaniu proporcjonalności takiego ograniczenia sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, że właściwe przepisy w państwie, w którym usługodawca ma siedzibę, są nawet bardziej rygorystyczne od odpowiednich przepisów w państwie wykonania usługi?

- e) Czy w przypadku ustanowionego z reglamentacyjnych względów związanych z ochroną graczy i zwalczania przestępczości, sankcjonowanego karnie zakazu prowadzenia gier losowych zasada proporcjonalności wymaga ponadto, aby sąd krajowy dokonał rozróżnienia między usługodawcami oferującymi udział w grach losowych bez jakiegokolwiek zezwolenia, a usługodawcami mającymi siedzibę w innych państwach członkowskich UE, posiadającymi tam zezwolenia i wykonującymi działalność z powołaniem się na swobodę świadczenia usług?
- f) Czy przy badaniu proporcjonalności przepisu prawa krajowego zabraniającego pod groźbą kary transgranicznego świadczenia usług z zakresu gier losowych bez krajowego zezwolenia lub zgody, należy wziąć pod uwagę, że usługodawca w dziedzinie gier losowych posiadający zgodnie z prawem zezwolenie w innym państwie członkowskim nie miał możliwości uzyskania zezwolenia krajowego ze względu na obiektywne, pośrednio dyskryminujące ograniczenia dostępu, a procedura udzielania zezwoleń i nadzoru w państwie siedziby wykazuje poziom ochrony przynajmniej porównywalny do poziomu krajowego?
- 4) a) Czy art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że tymczasowy charakter świadczenia usług wyklucza dla usługodawcy możliwość utworzenia w przyjmującym państwie członkowskim określonej infrastruktury (jak np. serwera) bez uznania go za mającego siedzibę w tym państwie członkowskim?
- b) Czy art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że skierowany do krajowych podmiotów świadczących pomoc techniczną zakaz ułatwiania wykonywania usługi przez usługodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim stanowi ograniczenie swobody świadczenia usług również wówczas, gdy podmioty świadczące pomoc techniczną mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, co część odbiorców usługi?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster (Niemcy) w dniu 31 sierpnia 2009 r. — Pietro Infusino przeciwko Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid

(Sprawa C-348/09)

(2009/C 282/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pietro Infusino

Strona pozwana: Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid

Pytania prejudycjalne

Czy zawarte w art. 28 ust. 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich⁽¹⁾, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG pojęcie nadrzędnych względów bezpieczeństwa publicznego obejmuje tylko zagrożenie wewnętrznego i zewnętrznego bezpieczeństwa państwa rozumianego jako istnienie państwa wraz z jego instytucjami i istotnymi elementami władzy publicznej, zagrożenie przetrwania społeczeństwa i funkcjonowania stosunków zewnętrznych państwowych oraz pokojowego współistnienia narodów?

⁽¹⁾ Dz. U. L 158, s. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 1 lipca 2009 r. w sprawie T-24/07 ThyssenKrupp Stainless AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 2 września 2009 r. przez ThyssenKrupp Nirosta AG, dawniej ThyssenKrupp Stainless AG

(Sprawa C-352/09 P)

(2009/C 282/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: ThyssenKrupp Nirosta AG, dawniej ThyssenKrupp Stainless AG (przedstawiciele: M. Klusmann i S. Thomas, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- 1) Uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie T-24/07 ThyssenKrupp Stainless AG przeciwko Komisji;
- 2) ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania;